

Als Egbert Jan op een roltrap achter een aantrekkelijke vrouw staat, kan hij zich nauwelijks beheersen.

Ooooooh, even huggen

Egbert Jan Riethof (64) is journalist. Hij heeft een dochter (25) en een zoon (23). Egbert Jan woont in z'n eentje in een huis met drie verdiepingen.

‘Laten we hopen dat #MeToo de wereld een stukje beter maakt’, zei laatst iemand. Hij zette er een bepaald mondje bij op en taxeerde de reacties.

Het mondje dat hij trok... ik weet het niet. Beetje braaf. Vroom.

Toegegeven: ik wantrouw vrome mondjes, al jaren. Zeker als er politiek correcte uitspraken uit komen. Komt misschien ook doordat ik twee kinderen heb grootgebracht. Als mijn dochter bevestigde dat ze haar kamer had opgeruimd, trok ze ook zo'n mondje. Dan wist je het wel.

Aan de tafel zat een jonge vrouw die hij vaak even hugt – want dat doe je tegenwoordig. ‘Ooooooh, even huggen’ zeggen en je dan een paar seconden tegen iemand aandrukken, inclusief omhelzing.

No problem, hij doet het ook met mannen.

Zelf ben ik er niet zo van. Ik word vaak gehugd, misschien juist omdat ik er niet zo van ben. Maakt eigenlijk niet uit of een man het doet of een vrouw. Even doorzetten, blij lachen, klaar.

„Geniet er toch van joh”, zegt een jonge vrouw met wie ik goed kan opschieten weleens. „Beetje fysiek.” Ze vindt het leuk om mij in verlegenheid te brengen, dus hangt ze om de haverklap plagerig tegen me aan. Meid, als ik ervan ga genieten is het einde zoek, denk ik dan, maar zulke opmerkingen houd ik

binnen. Misschien dat ik daarom wel zo goed met haar kan opschieten.

Daarbinnen ben ik namelijk ongelofelijk fout, net als volgens mij de meeste of alle mannen. Soms sta ik op een roltrap achter een aantrekkelijke vrouw en dan is de dwanggedachte ‘knijp eens in die billen’ me nagenoeg te veel. Het enige verschil tussen mij, correcte sukkel, en een als echt fout te classificeren man is dat ik het niet doe. Nét niet.

Ik ben weer eens in het gezelschap van andere anderen de jonge vrouw die vaak wordt gehugd door de man van het mondje, en de man van het mondje zelf.

„Ooooooh, even huggen”, zegt hij en omhelst haar. „Wat is je cupmaat? Ik voel ze bijna niet. Verder ben je ge-wél-dig.”

Ik zie aan de vrouw dat ze die opmerking niet fijn vindt, maar ja, ze kennen elkaar al zo lang.

Later confronteer ik hem ermee. Niet om een moraalridder te zijn, meer uit nieuwsgierigheid.

„Huh? Dat vindt ze helemaal niet erg. En ze zegt tegen mij dat ik uit m'n mond stink.”

Misschien moeten we een wet aannemen dat we elkaar alleen op uiterlijkheden aanspreken na uitdrukkelijke toestemming. ■

📧 **Reageren?**
magazine@persgroep.nl